

[Lysholm Christensen]

mener jeg, vi bør lave om på landbrugsloven, således at der kommer en overgrænse på besætningsstørrelserne.

Jeg ved godt, mange synes, det er noget forfærdeligt noget at skulle til at begrænse på det punkt, men jeg tror, det bliver nødvendigt også af hensyn til transportproblemer med gylle på vejene – miljøproblemer – og også fordi det må være ønskeligt at have produktionen spredt på flere bedrifter. Jeg mener også, der kan være rentabilitet i det, selv om brugene ikke er så store som her nævnt. Ikke fordi jeg vil tilbage til de helt små brug, men der er også en mellemting.

Turisme. Jeg tror, der er nogle muligheder i turisme på nedlagte landbrugsejendomme. Der kan laves noget aktiv ferie dér på forskellig måde, hvis der er nogle initiativrige mennesker, som har lyst til at gå i gang med det, og vi kan formentlig også rent lovgivningsmæssigt stimulere til, at sådan noget bliver muligt i større omfang.

Der har også i dag været nævnt spørgsmålet om produktion i landbrugsejendomme, små virksomheder med nogle få ansatte, som kan udnytte de bygninger, som ikke bliver brugt i landbrugsproduktionen.

Så vil jeg nævne spørgsmålet om långivning i landdistrikterne. Jeg synes, det er meget beklageligt, at vore kreditforeninger er begyndt at drive regionalpolitik, havde jeg nær sagt. Hvorfor skal der stilles større krav til låntagerne i landdistrikterne end andre steder? Det fører til social forarmelse, tror jeg. Mange huse og nedlagte landbrugsejendomme vil tiltrække folk med sociale problemer – måske fra byerne – og dermed ændrer landdistrikterne også karakter på den måde, at det bliver andre folk, der kommer til at bo der, mennesker, som ikke er i stand til at klare sig selv, men er afhængige af det offentlige bistand. Derfor er det vigtigt, at man fortsat kan låne til sin bolig på landet, således at mobiliteten stadig væk er til stede på det område.

I den forbindelse kan jeg nævne et andet lille specielt problem. Der er de senere år etableret nogle efterskoler rundt omkring i landdistrikter, og det synes jeg er vældig fint. Det giver liv i området. Der kommer en række nye arbejdspladser, og der kommer handel, og hvad der følger med af transport. Det er ganske udmærket, men så kommer kreditforenin-

gen og siger: Hvad er alternativ anvendelse af disse bygninger, hvis det ikke kan drives videre som skole? Så kan man ikke lige komme i tanker om noget, og så lukker man for lånekassen. Denne skole har så ikke mulighed for at vokse, at udvide, at bygge, blot fordi den ligger i et landdistrikt. Det er ikke rimeligt.

Butikkerne. Det er ubegribeligt, at man fortsat giver tilladelse til opbygning af store indkøbscentre. Der er ikke behov for ekstra butikksareal i vort land. Det eneste, der sker, er, at man flytter handelen fra mindre butikker til de store centre, og det er ikke kun et problem for landdistrikterne. Det er sandelig også ved at blive et problem for vore købstæder. Man flytter handelen fra gågaden ud af byen. Man skal i sin bil for at komme ud at handle efterhånden, og det er ikke rimeligt. Jeg skal ikke gå meget ind på det, men kan vi tillægge de små butikker på landet nogle funktioner, således at de kan overleve, så bør vi gøre det.

Jeg skal lige til sidst nævne en ting, som jeg ikke har hørt andre nævne. Det er den kommunale valglov. Der er optræk til, at en række kommuner af sparehensyn nedsætter antallet af kommunalbestyrelsesmedlemmer. Det kan de gøre efter den kommunale valglov, men det bevirker, at det bliver vanskeligere for de små lokalsamfund at få valgt deres repræsentanter til kommunalbestyrelsen. Der er ganske enkelt ikke folk nok til at vinde et mandat derude. Det er yderst uheldigt. Jeg mener, at undergrænsen for antallet af medlemmer i kommunalbestyrelsen bør hæves.

Min tid er ved at være udløbet, så jeg skal blot sige, at vel beror det på initiativer herfra, om vi får liv i landdistrikterne, men det beror også på, om der er initiativrige mennesker derude i områderne, som selv tager fat og gør noget ved det, og det er der heldigvis mange eksempler på. Jeg synes, vi skal prøve at stimulere til, at der fortsat kan være nogle, der har mod på at skabe liv i landdistrikterne.

Erling Christensen (S):

Den gode vilje ser Vorherre på. Det har vi tit oplevet ude i lokalsamfundene. Men vi skal også lægge mærke til de forventninger, som man har ude i lokalområdet efter sådan en lang debat her i Folketinget, lægge mærke til, at det er med til at skabe forventningerne ude i lokalområderne hos os, der stadig bor der, og